

Arrest

nr. 322 597 van 27 februari 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: op het kantoor van advocaat A. VANDECASTEELE
Noordstraat 7
8530 HARELBEKE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 17 februari 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 februari 2025.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat A. VANDECASTEELE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 2 januari 2025 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt op 29 januari 2025 in het gesloten centrum Caricole te Steenokkerzeel via videoconferentie gehoord door een protection officer van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 6 februari 2025 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Iraakse nationaliteit te hebben en een sjiitische moslim van Arabische origine te zijn. U verklaarde afkomstig te zijn uit Basra, Zuid-Irak. U woonde in Basra samen met uw ouders, twee zussen en broer. U volgde school tot de vierde klas en ging vervolgens werken. U werkte in Basra als taxi-chauffeur. Uw vader erfde indertijd, nog voor u werd geboren, samen met zijn broer – uw oom [M.] – een woning van zijn vader. Uw vader betrok deze woning met zijn gezin en kende hierdoor doorheen de jaren herhaaldelijk problemen met zijn broer. Uw oom eiste namelijk dat uw vader hem zou betalen dan wel dat de woning zou verkocht worden en hij zo zijn deel kon krijgen. Voor uw vader was verkopen geen optie daar hij nooit een andere geschikte woning zou vinden voor hem en zijn gezin voor het bedrag dat hij met de verkoop van de woning zou krijgen. De sfeer tussen uw vader en zijn broer was doorgaans grimmig maar het escaleerde nimmer. Ook slaagden ze er telkens in de zaken weer te kalmeren. In 2020 escaleerden de problemen en kregen ze ook geregeld ruzie, maar ook deze ruzies werden telkens bijgelegd. Uw oom liet wel telkens opnieuw weten dat hij zijn deel van de erfenis wilde. Uw vader vroeg tijd daar hij geen geld had. Vanaf 2024 ontaardde de situatie tussen uw vader en uw oom. Uw oom uitte herhaaldelijk doodsb bedreigingen ten aanzien van uw vader en diens gezin. Uw vader besteedde hieraan geen aandacht daar hij dacht dat zijn broer nooit zoiets zou doen. Op 5 oktober 2024, terwijl u aan het werk was, werd u plots opgebeld door uw buurman en vriend [N.], dit met de melding dat hij uw familie, i.c. uw ouders, broer [H.] en zus [Z.], door uw oom werden doodgeschoten in jullie woning. [N.] was op de hoogte van de spanningen tussen uw oom en vader omwille van de erfenis en raadde u aan niet meer naar huis terug te keren. U trok hierop direct naar de school van uw zus [T.] [...] om haar op te halen en jullie trokken in bij uw vriend [A.]. U wendde zich tot de politie om klacht in te dienen maar vernam dat uw oom [M.] al klacht had ingediend omwille van de moord op uw familie. Hij had aangegeven dat uw familie door een bende werd gedood en diende klacht in tegen onbekenden. U vertelde aan de politie over de problemen rond de erfenis alsook dat uw oom zelf de dader was van de viervoudige moord. Daar u geen bewijzen had om uw klacht tegen uw oom te staven, gaf de politie aan dat uw klacht niet serieus zou genomen worden temeer daar uw oom zelf al klacht had ingediend. U besloot, samen met [T.], het land te verlaten. U vreest dat uw oom ook u en uw zus zal doden daar jullie nu de enige overgebleven erfgenamen zijn en hij, wanneer ook jullie sterven, de woning volledig kan claimen. U regelde Turkse visa en verliet, met uw zus, op 10 oktober 2024 legaal Irak vanop de luchthaven van Bagdad richting Istanbul. Jullie huurden er een appartement en bleven er een tweetal maanden. Op een gegeven moment vernam u via [N.] dat uw oom [M.] bij vrienden van u naar u geïnformeerd had. U regelde in Turkije valse Griekse documenten, i.c. Griekse reispassen voor statushouders en Griekse verblijfsvergunningen, en reisde met uw zus per vliegtuig naar België. U werd aangehouden door de luchtvaartpolitie op 29 december 2024 en vervolgens overgebracht naar het transitcentrum 'Caricole'. Van daaruit verzocht u op 2 januari 2025 om internationale bescherming.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten voor : kopieën van de overlijdensaktes op naam van uw vader, uw moeder en uw zus [Z.], een kopie van uw Iraakse nationale kaart en een kopie van de Iraakse nationale kaart op naam van uw zus [T.]. Via mail, d.d. 31 januari 2025, werden dezelfde documenten nogmaals overgemaakt alsook werd een kopie van de overlijdensakte op naam van [H.] overgemaakt.

B. Motivering

U werd op 29 januari 2025 gehoord in het kader van een versnelde procedure. Het feit dat u waarschijnlijk te kwader trouw een identiteits- of reisdocument dat uw identiteit of nationaliteit had kunnen bewijzen, hebt vernietigd of u ervan hebt ontdaan, was tot dan toe een vaststaand feit en rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast op de behandeling van uw verzoek tijdens deze fase van de procedure.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen identificeren.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Gelet op wat voorafgaat, is het Commissariaat-generaal van oordeel dat uw verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld kan worden onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 voor versnelde procedures en 57/6/4, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Dient voorts te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging, zoals voorzien in de vluchtelingenconventie, nog een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Om redenen die

hieronder duidelijk zullen worden uiteengezet moet immers worden opgemerkt dat geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde asielrelaas en vluchtmotieven.

Zo moet allereerst worden vastgesteld dat u uw identiteit noch uw reisweg heeft aangetoond. U reisde het land binnen op 29 december 2024 met een vervalste Griekse reispas voor erkende vluchtelingen en een vervalste Griekse verblijfsvergunning, beiden op naam van [H.M.], Iraakse nationaliteit, geboren [in] 1995 te Bagdad. Deze documenten kocht u in Griekenland en betreffen niet uw ware identiteit, zoals u later in het kader van uw verzoek om internationale bescherming verklaarde (zie interview DVZ vraag 32 en CGVS p. 19). U verklaarde in het kader van uw verzoek om internationale bescherming, [M.A.S.S.E.F.], van Irakese nationaliteit, geboren [in] 2000 te Basra, te zijn (zie bijlage 25 + interview DVZ vraag 1 en 2 en CGVS p. 3). U verklaarde voor het CGVS tevens in het bezit te zijn van een foto van uw nationale Iraakse kaart. U maakte deze daags na uw interview bij de DVZ via mail over, zo verklaarde u (zie CGVS p. 5).

Hier kunnen toch een aantal bedenking bij gemaakt worden. Zo moet allereerst worden vastgesteld dat u, op het moment dat u bij uw aankomst in België werd tegengehouden op de luchthaven, op geen enkel moment melding maakte van het feit dat u de Griekse documenten had gekocht noch aangaf dat deze niet uw persoon betroffen. Evenmin gaf u toen aan wat dan wel, naar u thans beweert, uw ware identiteit is en blijkt evenmin dat u de foto van de nationale kaart waarop uw 'ware' gegevens vermeldt staan overmaakte. Blijkt daarentegen dat u in eerste instantie tijdens het onderhoud dat na uw aanhouding plaatsvond weigerde te antwoorden op de u gestelde vragen noch enige informatie overmaakte. Uiteindelijk gaf u tijdens dit onderhoud dan eerst aan een Palestijn te zijn om later, zonder meer, te verklaren Irakees te zijn (zie 'rapport de frontière', d.d. 29 december 2024). U gevraagd waarom u bij uw aanhouding hier dan niet direct aangaf de Griekse documenten gekocht te hebben, te vermelden wat uw ware identiteit is, en de foto van uw nationale kaart op uw gsm toonde, stelt u dat ze u gewoon aanhielden, u meedeelden dat de Griekse documenten vals waren en u 'hier' brachten. Ze vertelden u niets. U erop gewezen dat u toch werd ondervraagd na uw aanhouding, viel u eerst als het ware uit de lucht en vroeg u 'welke ondervraging?'. Uiteindelijk geeft u toe wel degelijk te zijn ondervraagd door de politie na uw aanhouding. U dan nogmaals gevraagd waarom u niet direct open kaart speelde na uw aanhouding, beweerde u dat u niet kon communiceren, ze namen alles van uw af, er was geen mogelijkheid om te communiceren (zie CGVS p. 6). Uit het verslag van de politie blijkt nochtans dat een tolk aanwezig was bij het onderhoud (zie 'rapport de frontière', 29 december 2024). U hierop gewezen, ontkende u dit zonder meer (zie CGVS p. 6). Dit kan duidelijk niet volstaan.

Pas in het kader van uw verzoek om internationale bescherming op 2 januari 2025 verklaarde u dan plots de genaamde [M.A.S.S.A.F.], met Iraakse nationaliteit, geboren [in] 2000 te Basra, te zijn. Opnieuw liet u na hier de foto van de nationale kaart waarover u beschikt voor te leggen. Blijkt nochtans dat u deze foto al sinds uw vertrek uit Irak in uw bezit heeft en op uw gsm had staan (zie CGVS p. 5). U gevraagd waarom u deze foto dan niet ook voorlegde bij de DVZ, legde u hier ongerijmde verklaringen over af. Zo verklaarde u eerst dat u bij de DVZ hier niet naar gevraagd werd (zie CGVS p. 5). U er hier dan vervolgens op gewezen dat bij de DVZ wel degelijk gevraagd wordt naar identiteitsstukken (zie interview DVZ vraag 24), en dit niet in het minst gezien u met valse identiteitsstukken het land poogde binnen te reizen én u ook na uw aanhouding geen duidelijkheid schepte aangaande uw identiteit noch op de u gestelde vragen wilde antwoorden (zie supra), antwoordde u naast de kwestie. U stelde dat ze u naar uw echte naam vroegen en dat u toen alles heeft verteld, ook de gegevens van uw zus heeft doorgegeven, en nadien de foto's van de nationale kaarten overmaakte (zie CGVS p. 6). U dan nogmaals uitdrukkelijk gevraagd waarom u dan bij de DVZ, op het moment dat u uw, naar u stelt, ware identiteit meedeelde, niet ook ineens de foto's van de identiteitsstukken overmaakte, haalde u plots aan dat u uw gsm niet bij u had, u mocht dit niet. U vertelde hen wel dat u de foto's had (zie CGVS p. 6). Niet alleen klemmt dit met wat u eerder beweerde, i.c. dat u bij de DVZ niet naar identiteitsstukken werd gevraagd, moet voorts worden opgemerkt dat ook nergens uit uw administratief blijkt dat u, zoals u beweert, bij de DVZ aanhaalde dat u foto's van uw nationale kaart, alsook deze van uw zus, op uw gsm had en u deze nog zou overmaken. Dat u uiteindelijk na uw interview bij de DVZ effectief via mail de foto's van uw nationale kaart en deze van uw zus overmaakte, kan voorgaande niet rechtstrekken noch vergoelijken. Dat het hier daadwerkelijk foto's betreft van de ware nationale kaarten van u en uw zus en dat u deze al in uw bezit had voor uw vertrek uit Irak, toont u niet aan.

Moet bovendien worden opgemerkt dat aan deze foto's van de nationale kaarten die werden overgemaakt geen bewijswaarde kan worden toegekend daar de authenticiteit van deze stukken op geen enkele manier kan worden nagegaan. Blijkt bovendien uit de beschikbare informatie dat in Irak alle stukken makkelijk tegen betaling kunnen verkregen worden, waardoor hun bewijswaarde sowieso quasi nihil is.

Enig ander tastbaar en overtuigend begin van bewijs ter staving van uw identiteit legde u niet voor. Dat u geen mogelijkheid heeft alsnog een dergelijk bewijs voor te leggen, toont u evenmin aan. U verklaarde dat u de originele identiteitskaarten achterliet bij uw vriend [A.] in Irak. U zou hem opdracht gegeven hebben de kaarten weg te gooien daar u deze toch niet meer nodig hebt (zie CGVS p. 17). Het hoeft geen betoog dat dit maar moeilijk kan worden aangenomen. Immers, dat u zonder enige garantie over hoe uw reis door Europa

zou verlopen en zonder zekerheid te hebben over het verkrijgen van een verblijfsvergunning in een ander land dat uw land van herkomst, direct zou beslissen dat uw identiteitskaart mag vernield worden 'omdat u deze toch niet meer nodig heeft', zeker gezien u later uw paspoort zou vernietigd hebben (zie infra), is niet ernstig. Dat u aldus niet in de mogelijkheid zou zijn om uw originele nationale kaart nog te verkrijgen en voor te leggen, wordt niet aangenomen.

Wat uw paspoort betreft, verklaarde u het volgende. U reisde met uw eigen Iraaks paspoort Irak uit maar het paspoort heeft u thans niet langer in uw bezit. Echter, waar u voor de DVZ nog beweerde dat u uw paspoort verloren bent in het vliegtuig (zie interview DVZ vraag 25), verklaarde u voor het CGVS dan weer dat u eigenhandig uw paspoort, alsook dat van uw zus, verscheurde en weggooide (zie CGVS p. 17). Los van het feit dat u er dus ook niet in slaagt aan de hand van overtuigende verklaringen uw onvermogen uw paspoort voor te leggen te rechtvaardigen, dient te worden opgemerkt dat uw bewering dat u uw paspoort verloren bent, dan wel vernietigde, dermate stereotiep is en derhalve niet door het CGVS wordt aangenomen.

U bent aldus niet enkel niet in staat aan de hand van enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs uw identiteit aan te tonen, ook uw reisweg staat u geenszins. Dient hier overigens te worden vastgesteld dat u tijdens het verhoor door de politie nadat u werd aangehouden bij uw binnenkomst, verklaarde dat u naar Nederland en Frankrijk kwam om vrienden te bezoeken in het kader van oudjaar. U kwam dan eveneens naar België (zie 'rapport de frontière', d.d. 29 januari 2024, in uw administratief dossier).

In het licht van al voorgaande moet worden besloten dat u uw identiteit noch uw reisweg heeft aangetoond en ook geen overtuigende verklaringen ter rechtvaardiging hiervoor weet aan te geven. Het vermoeden ontstaat dan ook dat hier om welke reden dan ook bepaalde informatie doelbewust achterwege wenst te houden.

Naast voorgaande dient voorts te worden opgemerkt dat u hoe dan ook niet heeft weten te overtuigen van het bestaan van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde Irak te hebben verlaten uit vrees voor uw oom [M.] die op 5 oktober 2024 uw hele familie, i.c. uw vader, moeder, broer [H.] en zus [Z.], vermoordde en dit na een decennialange twist tussen hem en uw vader omtrent een erfenis. Uw oom zou ook op zoek zijn naar u en uw zus [T.] daar jullie de enige overgebleven zijn en hij, indien ook jullie overlijden, hij de enige overgebleven erfgenaam is.

Dient hier allereerst te worden vastgesteld dat u, wat de aangehaalde feiten betreft, niet verder komt dan het uiten van blote beweringen die u op geen enkele manier weet te staven. U kan geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs voorleggen ter staving van het huis dat uw vader en oom samen zouden geërfd hebben noch van de moorden die uw oom op 5 oktober 2024 zou gepleegd hebben.

Wat de eigendomspapieren van de woning betreft, verklaarde u dat u wel papieren heeft die aantonen dat een deel van jullie is, maar deze liggen bij uw oom [M.]. U kan deze dus niet voorleggen (zie CGVS p. 17). Dient hier te worden opgemerkt dat het weinig aannemelijk is dat uw oom [M.] de enige zou zijn die papieren inzake erfenis / verdeling van de woning in zijn bezit heeft. Er kan immers vanuit gegaan worden dat ingeval van een erfenis alle betrokken partijen in het bezit worden gesteld van enig (officieel) document waaruit hun geërfde deel duidelijk blijkt. Zeker ook gelet op het feit dat uw vader en oom samen het huis zouden geërfd hebben nog voor u geboren werd én u uw hele leven lang, zijnde 24 jaar, met uw ouders, broers en zussen, in die betreffende woning woonde, kan er in alle redelijkheid verwacht worden dat ook uw vader toch in het bezit moet geweest zijn van enig stuk waaruit blijkt dat hij wel degelijk recht had in deze woning te verblijven. Dat u dan geen mogelijkheid zou hebben om hiervan enig bewijs voor te leggen kan niet worden aangenomen. U verklaarde immers zelf uitdrukkelijk dat uw vriend en buurman, [N.], nadat uw familieleden om het leven kwamen, de mogelijkheid had gewoon uw woning binnen te gaan en er de paspoorten van u en uw zus mee te nemen (zie CGVS p. 18). Dat [N.] dan niet eveneens de mogelijkheid zou hebben (gehad) om eveneens stukken inzake de erfeniskwestie mee te nemen, is weinig aannemelijk. Bovendien kan er in alle redelijkheid van uitgegaan worden dat zaken zoals een erfenis ergens bij een officiële instantie geregistreerd staan. Dat u dan ook op geen enkele manier de mogelijkheid zou hebben, desnoods via via, een tastbaar begin van bewijs aangaande deze erfenis en het bewijs van jullie gedeeltelijke eigendom van de woning, te verkrijgen kan ook maar moeilijk worden aangenomen. In elk geval blijkt uit niets dat u hiertoe pogingen ondernam. Het enige wat u aanhaalde was dat u uw oom [F.], de broer van uw moeder, onlangs vroeg om langs te gaan bij [M.] met een vraag hem de overlijdensaktes en eigendomsakte te bezorgen (zie CGVS p. 17). Hier mag het dan wel ten zeerste verbazen dat uw zus [T.], wanneer zij werd gevraagd naar haar maternale ooms, verklaarde dat ze maar één maternale oom heeft, [A.] genaamd (zie CGVS [T.], p. 6). U verklaarde dan weer dat uw moeder drie broers heeft. Geen van de drie bleek [A.] te heten (zie CGVS p. 15).

Dat uw vader en oom aldus daadwerkelijk samen een woning erfd, toont u hoe dan ook niet aan.

Wat de moorden betreft, kan u evenmin enig tastbaar en overtuigend begin van bewijs voorleggen. De kopieën van de drie overlijdensaktes die u voorlegde kunnen in deze niet als overtuigend begin van bewijs worden beschouwd (zie infra).

Bovendien kunnen uw verklaringen aangaande de feiten die zich voordeden, maar weinig overtuigen.

U verklaarde dat uw oom en vader al decennialang problemen kenden omwille van deze erfenis. De zaken zouden herhaaldelijk geëscaleerd zijn maar konden telkens weer bedaard worden doordat uw vader en / of oom elkaar zelf weer gingen opzoeken en het bijlegden of middels tussenkomst van anderen. De laatste drie à vier jaar waren er ook geregeld echte ruzies, discussies tussen hen beide maar ook deze werden uiteindelijk telkens weer opgelost. Sinds 2024 bedreigde uw oom meermaals uw vader en diens gezin met de dood. Op 5 oktober 2024 zou uw oom dan uw familie hebben vermoord. Het mag vooreerst wel verbazen dat uw oom in oktober 2024 plots tot zo'n daad zou zijn overgegaan, dit terwijl de situatie tussen hem en uw vader al minstens 24 jaar gaande was en voorheen nooit verder ging dan het vragen naar zijn geld en ruzies en discussies die uiteindelijk altijd weer werden bijgelegd. Uit uw verklaringen blijkt overigens ook niet dat uw vader van zijn kant op een gegeven moment toch een financiële tegemoetkoming deed of met een of andere tussenoplossing uw oom tegemoet diende te komen. De zaak kabbelde gewoon decennialang voort, zonder meer. Dat uw oom dan uiteindelijk zomaar op 5 oktober 2024 uw hele familie zou vermoord hebben, staat in schril contrast met zijn gedragingen in de decennia voordien.

Bovendien is het opmerkelijk dat uw zus hier verklaarde, in tegenstelling tot u, dat uw oom de laatste maanden voor hij uw familie zou gedood hebben, herhaaldelijk poogde uw vader aan te vallen (zie CGVS [T.] p. 7 en 8). Uzelf had het enkel over discussies en een grimmige sfeer. Over (pogingen) tot fysiek geweld, repte u met geen woord.

Voorts is het ook wel toevallig dat u en uw zus op het moment dat de feiten zich zouden hebben voorgedaan niet thuis waren. Nochtans zou uw oom ook jullie willen vermoorden zodat er geen begunstigen van uw vaders deel van de erfenis meer in leven zijn en hij de erfenis dan volledig zou kunnen claimen (CGVS p. 16). Het mag dan wel verbazen dat uw oom net zou langsgekomen zijn op een moment dat u en uw zus niet thuis waren. Bovendien was u naar uw werk en uw zus naar school, wat toch twee normale, dagelijkse activiteiten zijn waarvan uw oom weet moet gehad hebben en aldus had kunnen voorzien dat jullie niet thuis zouden zijn.

U verklaarde dat u op 5 oktober 2024 gebeld werd door uw vriend en buurman, [N.], met de boodschap dat uw oom zonet uw familie had gedood in jullie woning. Hij raadde u aan niet terug naar huis te komen omdat de situatie bijzonder gevaarlijk was. U gevraagd hoe [N.] wist dat uw oom uw familie had gedood toen hij u belde, haalde u aan dat hij schoten had gehoord en uw oom zag wegvluchten. U erop gewezen dat dit nog geenszins aantoont dat uw oom uw familie ook effectief had gedood, gaf u toe dat [N.] dit inderdaad zo dacht. [N.] wist immers van de problemen tussen uw vader en oom af (zie CGVS p. 9). U ging hierop direct uw zus ophalen, dook onder bij een vriend en vertrok vijf dagen later uit Irak. Het hoeft geen betoog dat dit weinig ernstig is. Immers, uit het loutere feit dat [N.] weet had van de problemen tussen uw oom en vader en hij uw oom zag wegvluchten uit uw woning, kan niet zonder meer worden afgeleid dat uw oom uw familie in koelen bloede vermoordde. Blijkt bovendien dat uw oom direct nadat hij de woning verliet zou teruggekeerd zijn met de politie en de ambulance (zie CGVS p. 9). Uzelf heeft nimmer nog enige stappen gezet om u naar de woning te begeven en /of pogingen ondernomen u te vergewissen van wat er gebeurde. U contacteerde zelfs de politie niet, maar zou pas de dag nadien naar het politiekantoor gegaan zijn. U wilde eerst uw zus in veiligheid brengen (zie CGVS p.10). Het hoeft geen betoog dat het een het ander geenszins uitsluit.

Dat u enerzijds direct besloot onder te duiken, uit vrees voor uw oom, maar er dan geen graten in zag u de dag nadien nog gewoon in het openbaar te begeven naar het politiekantoor, mag ook al verbazen. Uw zus verklaarde hier bovendien dat u, in de periode dat jullie ondergedoken zaten bij uw vriend, overdag soms voor een aantal uren weging. Waar u heen ging wist ze niet, maar ook hieruit blijkt geenszins dat u zich uit schrik onder de radar hield (zie CGVS p. 10).

Bij de politie zou u klacht hebben proberen indienen tegen uw oom maar daar zou u vernomen hebben dat uw oom zelf reeds klacht indiende tegen 'onbekenden'. U kon geen klacht indienen omdat uw oom, gezien hijzelf een klacht had ingediend, geen verdachte was (zie CGVS p. 10). Ook dit kan maar moeilijk worden aangenomen. Immers, eenieder kan een klacht indienen. Het is vervolgens aan de politie en/ of gerechtelijke instanties om verder uit te zoeken in hoeverre de klacht de waarheid bevat. U dan gevraagd of er een onderzoek gebeurde door de politie naar de feiten en naar wat uw oom hen had verteld, moest u het antwoord schuldig blijven. Blijkt dat u hiernaar niet meer heeft geïnformeerd. U heeft alles gewist en wou de pagina omdraaien (zie CGVS p. 10). Dit is toch wel een heel opmerkelijke uitspraak voor iemand wiens familie juist zou zijn vermoord. Dat u voorts ook uit schrik door uw oom te worden gedood niet verder

informeerde naar een eventueel onderzoek (zie CGVS p. 10), houdt ook geen steek. Juist gezien uw beweerde vrees voor uw oom had u er alle belang bij de zaak op te volgen en eventueel de nodige stappen te zetten zodat u en uw zus de nodige bescherming zouden kunnen krijgen tegen uw oom. U heeft evenmin gepoogd bij een ander politiekantoor uw verhaal te laten horen en een klacht tegen uw oom in te dienen. Ze zouden u toch terug doorverwijzen naar het kantoor waar u al langsging (zie CGVS p. 11), zo stelde u. Deze blote bewering kan u geenszins hardmaken.

U haalde verder nog aan dat de politie niets kon doen omdat u geen getuigen had om uw klacht tegen uw oom te staven (zie CGVS p. 10). U had ook geen bewijs, daarom werd uw klacht minder serieus genomen (zie CGVS p. 11). Ook dit kan om verschillende redenen niet weerhouden worden. [N.] die wel getuige was van uw oom die wegluchtte, zou niet hebben willen getuigen uit schrik. Echter, uit wat u liet optekenen waren nog tal van andere personen aanwezig. Toen [N.] de schoten hoorde en naar buiten vluchtte, hadden zich nog allerlei andere mensen verzameld aan de deur, zo verklaarde u (zie CGVS p. 9). U er dan op gewezen dat er toch mogelijkheid was om via deze andere omstanders getuigen te vinden, paste u uw verklaringen aan en beweerde u dat er niemand aanwezig was toen [N.] uw oom zag wegluchtten. De overige aanwezigen kwamen pas later opdagen (zie CGVS p. 11). U voegde er vervolgens nog aan toe dat niemand bereid was om te getuigen. Blijkt evenwel dat u hierover niemand heeft gecontacteerd (zie CGVS p. 11 en 12). U heeft verder, tot op heden, ook geen advocaat gecontacteerd om de zaak op te volgen en / of u eventueel bij te staan om gerechtigheid te krijgen voor uw familie (zie CGVS p. 12).

Dat u voorts geen klacht kon indienen omdat u geen bewijs had, snijdt voorts ook geen hout in het licht van uw verklaringen dat uw oom dan wel klacht zou hebben kunnen indienen. Naar wat u beweerde diende hij klacht in 'tegen onbekenden', wat dan logischerwijs ook zonder enig bewijs zal geweest zijn. U dan nog gevraagd waarom uw oom zijn klacht meer gewicht zou hebben dan uw klacht, kwam u niet verder dan op te merken dat uw oom de broer is van uw vader (zie CGVS p. 11). Waarom dit dan meer zou betekenen dan de klacht die u, de zoon, wilde indienen, is geenszins duidelijk.

Wat ook maar moeilijk kan begrepen worden is dat de politie, nadat zij uw familie vermoord zouden aangetroffen hebben in de woning, op geen enkel moment zouden geprobeerd hebben u te bereiken of contacteren. Als uitleg stelde u dat de politie dit nooit doet ingeval van familiale problemen (zie CGVS p. 14). Dit mag wel verbazen gezien u beweerde dat de politie op de hoogte was van de feiten doordat uw oom klacht ging indienen tegen onbekenden, en beweerde dat uw familie gedood was door een militie (zie CGVS p. 9), waardoor het hier dus, in ogen van de politie bezwaarlijk om een 'familiale aangelegenheid' ging.

De door u voorgelegde kopieën van de overlijdensaktes kunnen ook niet weerhouden worden als tastbaar en overtuigend begin van bewijs van de door u aangehaalde feiten. Vooreerst betreffen het ook allemaal louter foto's van de betreffende aktes en kan de authenticiteit ook van deze stukken niet worden nagegaan. Bovendien kan nogmaals worden herhaald dat alle documenten in Irak makkelijk tegen betaling kunnen verkregen worden. De stukken worden ook niet voorgelegd in het kader van een waarachtig relaas. De manier waarop u deze stukken verkreeg, is toch ook opmerkelijk. U smeekte uw oom [F.] deze te gaan halen bij uw oom [M.] waarna hij u foto's van de aktes doorstuurde. De overlijdensakte van [H.], die u middels de mail van 31 januari 2025 overmaakte, was initieel kwijt maar werd blijkaar teruggevonden en alsnog overgemaakt (zie CGVS [M.] p. 7). Kan hier vooreerst nogmaals in herinnering gebracht worden dat u en uw zus elkaar tegenspraken wat betreft deze oom [F.] (zie supra). Dat uw oom [M.] voorts zomaar zou bereid zijn deze aktes te bezorgen aan uw oom [F.], zonder dat hij zich hierbij blijkaar vragen stelde waarom [F.] dit nodig had, en [F.] u dan de foto's van deze stukken daags voor het onderhoud en twee dagen na uw onderhoud voor het CGVS kon overmaken, is ook wel toevallig (zie CGVS p. 5 en 8).

Uit de foto's van de overlijdensaktes kan hoogstens worden afgeleid dat uw vader, moeder, zus en broer, voor zover het al zou vaststaan dat het hier uw familieleden betreft, quod non, om het leven kwamen door kogels. Jullie familieband kan op geen enkele manier uit deze aktes blijken noch blijkt uit deze aktes dat zij werden vermoord door uw oom en dit in het kader van een erfeniskwestie.

Dat u er tot slot ook geen graten in zag om u nog tot tweemaal toe buitenshuis te begeven om de Turske visa aan te vragen en af te halen (zie CGVS p. 18), toont verder aan dat u niet ondergedoken zat en kost wat kost wilde vermijden dat uw oom u ergens zou aantreffen, zoals u wil laten uitschijnen. Dit doet, in combinatie met al voorgaande, dan ook ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw beweerde asielaanvraag en vermeende vrees.

Tot slot, doch niet in het minst kan nog worden gewezen op de quasi totale onwetendheid van uw zus aangaande de gehele zaak. Uw zus verklaarde dat u werd gebeld door een vriend, jullie buurman, met de boodschap dat uw familie gedood werd. Wie deze buurman was en hoe hij heet, wist ze niet. Hoe deze buurman wist dat uw oom uw familie gedood had, wist ze niet. Evenmin bleek ze te weten of uw familie in de woning om het leven kwam, dan wel later overleed. Ze had totaal geen idee wat er die dag gebeurde en hoe

jullie familie om het leven kwam. Evenmin wist uw zus of uw familieleden ergens naartoe werden gebracht en of hun lichamen onderzocht werden. Op de vraag of er een onderzoek gebeurde door de politie moest ze eveneens het antwoord schuldig blijven. Evenmin bleek ze te weten of uw familie begraven werd. Of jullie oom jullie poogde te contacteren na de dood van uw ouders, kon ze ook niet zeggen. Uw zus kon enkel aangeven dat ze door u op school werd opgehaald en dat jullie een aantal dagen bij een vriend van u verbleven. Deze vriend kon ze niet bij naam noemen. Verder heeft uw zus totaal geen idee wat u nog ondernam van stappen in de dagen na de moorden en voor jullie vertrek uit Irak om u omtrent de zaak te informeren. Ook over de reden waarom u, na uw vertrek uit Irak, geen stappen zette om de zaak op te volgen of alsnog een klacht tegen uw oom in te dienen, heeft uw zus geen enkele weet. Tot slot heeft uw zus ook totaal geen idee wat er dan nu ondertussen met jullie woning in Irak gebeurde (zie CGVS [T.] p. 5, 6 en 7).

Uw zus haar onwetendheid is toch opmerkelijk daar deze betrekking heeft op de kern van jullie relaas. Dat zij amper iets lijkt te weten van de hele zaak en ook amper tot geen vragen lijkt te hebben gesteld omtrent hetgeen met uw familie gebeurde, doet verder dan ook de nodige vragen rijzen.

In het licht van al het voorgaande mag het duidelijk zijn dat u niet heeft weten te overtuigen dat uw familie daadwerkelijk op 5 oktober 2024 door uw oom, in het kader van een probleem rond een erfeniskwestie, werd vermoord en u en uw zus op heden nog steeds het risico lopen door uw oom te zullen worden gedood.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR international protection considerations with regard to people fleeing the Republic of Iraq van januari 2024 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/policy/countrypos/unhcr/2024/en/147247> of <https://www.refworld.org>) en de EUAA Country Guidance Note: Iraq van november 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-iraq-november-2024> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient te worden beoordeeld. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet te worden onderzocht, dit in het licht van enerzijds de door de verzoeker verstrekte bewijselementen en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst erop dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas”, afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van een situatie van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet worden gehouden met de volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methoden en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers de provincie ontvluchten als gevolg van het gewapende conflict.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Er wordt ook rekening gehouden met andere indicatoren, in eerste instantie bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de bovengenoemde indicatoren niet volstaan om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondig onderzoek van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds 2013 grotendeels wordt bepaald door de opkomst van en de strijd tegen Islamitische Staat (IS), en sinds de zomer van 2020 door het conflict tussen de Turkse strijdkrachten en verschillende gewapende groeperingen (zoals de PKK) in het noorden van het land (zie de COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 26 april 2023 (update),

beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coif_irak_veiligheidssituatie_20230426.pdf; en het EUAA Country of Origin Report Iraq: security situation van mei 2024, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_05_EUAA_COI_Report_Iraq_Security_Situation.pdf of <https://www.cgra.be/nl>). Uit de voormelde informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact hiervan in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak.

Er moet bijgevolg niet alleen rekening worden gehouden met de huidige situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in de regio waar u vandaan komt. Zuid-Irak omvat de provincies Babil, Basra, Thi Qar, Karbala, Maysan, Muthanna, Najaf, Qadisiyah en Wasit. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw regio van herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Basra te worden beoordeeld.

Volgens de beschikbare informatie hebben de Iraakse autoriteiten de controle over Zuid-Irak. De Iraqi Security Forces (ISF) en de Popular Mobilisation Forces (PMF) zijn in alle provincies aanwezig. De stammencultuur is sterk verankerd in de zuidelijke provincies van Irak. Lokale clans spelen dan ook een belangrijke rol in alle aspecten van de samenleving in Zuid-Irak. Met uitzondering van het noorden van de provincie Babil werden de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks getroffen door het offensief van Islamitische Staat in juni 2014 in Centraal-Irak. De Popular Mobilisation Forces (PMF) rekruteerden niettemin veel jongeren om tegen IS te vechten in de centraal-iraakse provincies. Van zijn kant heeft IS verschillende operaties uitgevoerd in de zuidelijke provincies van het land. Zelfs na de militaire overwinning op IS blijven de PMF sterk aanwezig in het zuiden van het land.

IS is vrijwel afwezig in heel Zuid-Irak. Zijn activiteiten beperken zich grotendeels tot het noorden van de provincie Babil en slechts een klein aantal veiligheidsincidenten kan aan de organisatie worden toegeschreven. Deze incidenten vinden voornamelijk plaats in en rond de stad Jurf al-Nasr (voorheen Jurf al-Shakhr) in het noorden van de provincie Babil. Ze zijn gericht tegen de PMF en ISF, die op hun beurt regelmatig efficiënte operaties uitvoeren om de activiteiten van IS te ondermijnen. Nadat de stad in 2014 werd heroverd op IS werd de soennitische bevolking verdreven door sjiiitische milities. De sjiiitische milities die Jurf al-Nasr controleren, hebben de stad volledig afgesloten voor buitenstaanders. Bijgevolg kan de soennitische bevolking uit de stad nog altijd niet terugkeren.

Het geweld in Zuid-Irak is voornamelijk tribaal of crimineel van aard. Het gaat met name om geschillen tussen of binnen stammen, druggerelateerde criminaliteit en geweld als gevolg van eerwraak. De Iraakse autoriteiten hebben een joint operation command opgezet om het geweld van stammen en milities in te dammen. Hoewel de autoriteiten hierbij op moeilijkheden stuiten, blijft het aantal burgerdoden beperkt. Het geweld van de sjiiitische milities in het zuiden van Irak is vooral doelgericht. Sjiiitische milities zijn ook betrokken bij smokkel en andere criminele praktijken. Iedereen die hen in de weg staat, wordt bedreigd en geïntimideerd. Omdat de autoriteiten de betrokkenheid van de milities bij dergelijke zaken niet durven te onderzoeken, wordt het geweld soms tribaal genoemd.

In Zuid-Irak worden er ook regelmatig aanslagen met IED's (improvised explosive devices) en raketten gepleegd op konvoien van de internationale coalitie. Deze aanvallen zijn een gevolg van de geopolitieke spanningen tussen de Verenigde Staten en Iran. Over het algemeen vallen er geen burgerslachtoffers. Amerikaanse strijdkrachten voeren ook aanvallen uit op door Iran gesteunde milities.

Over het algemeen bleven het totale aantal veiligheidsincidenten en het aantal burgerslachtoffers dat ze veroorzaakten, vrij laag in Zuid-Irak in de periode van 1 februari 2023 tot 31 maart 2024.

Sinds 2011 zijn er regelmatig betogingen in de zuidelijke provincies van Irak. Deze betogingen richten zich op het gebrek aan werk, de corruptie, de slechte kwaliteit van de openbare diensten en de problemen met de watervoorziening in het zuiden van Irak. Net als in Bagdad vonden er sinds 1 oktober 2019 in alle zuidelijke provincies massale betogingen tegen de regering plaats. De verschillende veiligheidsactoren in Zuid-Irak reageerden op een gewelddadige en disproportionele manier op deze betogingen, soms met dodelijke gevolgen. De uitbraak van de COVID-19-pandemie in maart 2020 en de terugtrekking van de steun van de sadristen riepen de betogingen tijdelijk een halt toe maar deze werden in 2020 op kleinere schaal hervat. In 2022 en gedurende 2023 vonden er ook (soms gewelddadige) protestacties plaats in verschillende steden in het Zuid-Irak. Hoewel bij deze betogingen regelmatig gewonden vielen, was het aantal geregistreerde doden zeer laag. Ook los van betogingen kunnen actievoerders en activisten het slachtoffer worden van ernstige mensenrechtenschendingen. Het geweld dat in de context van de betogingen wordt gepleegd, is echter doelgericht en maakt geen deel uit van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, d.w.z. een situatie waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat tegenover gewapende organisaties staan of waarin twee of meer gewapende organisaties elkaar bestrijden.

Hierbij aansluitend wijst het CGVS er volledigheidshalve nog op dat het EHRM in zijn arrest van 14 januari 2020 in de zaak D. et al. tegen Roemenië (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds zijn arresten in de zaken J.K. et al. tegen Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. tegen België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidstoestand in Irak niet van die aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou vormen.

In de "country Guidance" van november 2024 wordt gesteld dat het willekeurig geweld in de provincie Basra een zodanig laag niveau heeft bereikt dat er over het algemeen geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 15(c) van de Kwalificatierichtlijn

In het kader van de appreciatiemarge waarover ze beschikt, is de commissaris-generaal, na een grondig onderzoek van de beschikbare informatie en rekening houdend met de bovenstaande vaststellingen, tot de conclusie gekomen dat er momenteel voor de burgers van provincie Basra geen reëel risico bestaat, het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in de context van een gewapend conflict. Er bestaat momenteel voor burgers geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de wet van 15 december 1980. U hebt geen informatie verstrekt waaruit het tegendeel blijkt.

In hoofde van uw zus werd eveneens besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In zijn verzoekschrift klaagt verzoeker onder meer aan dat de notities van het persoonlijk onderhoud niet werden overgemaakt aan zijn advocaat, noch spontaan door de verwerende partij, noch op verzoek van zijn advocaat.

Verzoeker wijst erop dat hij bij zijn ondervraging door de grenspolitie geen beroep heeft kunnen doen op de diensten van een tolk, zoals hij ook aan het CGVS verklaarde, en dat zijn advocaat nog geen toegang heeft gehad tot zijn administratief dossier, met name het proces-verbaal, zodat zijn advocaat zich niet kan uitspreken over de kwestie van de tolk.

Verzoeker voegt aan het verzoekschrift drie e-mails toe die zijn advocaat heeft gericht aan het CGVS.

3. Nota met opmerkingen

Op 20 februari 2025 ontvangt de Raad vanwege de verwerende partij een nota met opmerkingen, overeenkomstig artikel 39/72, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) waarbij zij volhardt in haar beslissing en antwoordt op het verzoekschrift, onder meer als volgt:

"2.1.3. Verzoekende partij voert aan dat de aantekeningen van het persoonlijke gesprek niet aan haar raadsman werden toegezonden, noch spontaan door de tegenpartij, noch op verzoek van haar raadsman.

Verwerende partij stelt vooreerst vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de raadsman van verzoekende partij inderdaad geen kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud werd overgemaakt bij het betekenen van de bestreden beslissing. Verwerende partij wijst er evenwel op dat op 18 februari 2025, nadat de raadsman van verzoekende partij om een kopie van het administratief dossier had gevraagd, de gevraagde stukken waaronder een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud alsnog werden overgemaakt aan de raadsman van verzoekende partij (zie bijlagen), wat verzoekende partij aldus in staat stelt haar eventuele opmerkingen over de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud kenbaar te maken in het kader van de beroepsprocedure middels een aanvullende nota en/of ter terechtzitting.

Verwerende partij antwoordt verder dat verzoekende partij overeenkomstig de wet van 11 april 1994 een recht op inzage heeft. Dit betreft een passieve openbaarheid op verzoek gezien dit inzagerecht enkel geschiedt op aanvraag. Verzoekende partij en haar raadsman mochten tevens, conform artikel 32 van de

Grondwet, het administratief dossier komen inkijken op de zetel van het Commissariaat-generaal en kennis nemen van de inhoud teneinde haar verdediging te organiseren. Verwerende partij merkt in dit verband op dat, indien verzoekende partij constateerde dat er geen reactie kwam op haar mail van 12 februari 2025 waarbij de vraag aan het Commissariaat-generaal werd gesteld haar een kopie van het administratief dossier over te maken, er dan ook kon worden verwacht dat zij in deze een diligente houding aannam en het dossier ging inkijken op het Commissariaat-generaal teneinde haar verdediging voor het verstrijken van de beroepstermijn te kunnen voeren. Bovendien blijkt uit het administratief dossier niet dat verzoekende partij op enig moment (na haar verzoek om een kopie van het administratief dossier) inzage heeft gevraagd in het administratief dossier of dat dit zou zijn verhinderd het Commissariaat-generaal. Evenmin brengt verzoekende partij dergelijke stukken aan waaruit dit zou blijken. Het feit dat de gevraagde stukken niet tijdig aan de raadsman van verzoekende partij werden bezorgd, doet dan ook geen afbreuk aan de rechten van verdediging van verzoekende partij, noch aan het bestaan van deze documenten en hun aanwezigheid in het administratief dossier (naar analogie met RvV, nr. 205 797 van 22 juni 2018)."

4. Rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365; RvS 27 mei 2015, nr. 231.354).

5. Beoordeling

5.1. In het verzoekschrift klaagt verzoeker aan dat een kopie van de notities van zijn persoonlijk onderhoud niet werd overgemaakt aan zijn advocaat en dat deze ook niet in kennis werd gesteld van de inhoud van het administratief dossier, waardoor zijn advocaat ook geen kennis kon nemen van het proces-verbaal van de grenspolitie.

Uit de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud van 29 januari 2025 blijkt dat verzoekers advocaat tijdens dit persoonlijk onderhoud duidelijk te kennen gaf dat hij een kopie wenste te ontvangen van de notities van het persoonlijk onderhoud (NPO, p. 2).

5.2. In dit verband verwijst de Raad naar artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

"§ 1. De ambtenaar van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen neemt tijdens het persoonlijk onderhoud, bedoeld in artikel 57/5ter, schriftelijk nota van de verklaringen afgelegd door de verzoeker om internationale bescherming. De notities van het persoonlijk onderhoud vormen een getrouwe weergave van de vragen die aan de verzoeker werden gesteld en van zijn antwoorden en bevatten minstens de bij koninklijk besluit bepaalde gegevens."

§ 2. De verzoeker om internationale bescherming of zijn advocaat kan schriftelijk een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud aanvragen.

Wanneer deze aanvraag de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen binnen twee werkdagen na het persoonlijk onderhoud bereikt, betekent de Commissaris-generaal de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud aan de verzoeker om internationale bescherming of aan zijn advocaat alvorens een beslissing in verband met het verzoek om internationale bescherming te nemen.

De kopie van de notities wordt door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betekend overeenkomstig de bepalingen van artikel 51/2.

§ 3. De verzoeker om internationale bescherming of zijn advocaat kan aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen opmerkingen bezorgen over de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud.

De Commissaris-generaal onderzoekt deze opmerkingen alvorens een beslissing te nemen in verband met het verzoek om internationale bescherming, voor zover :

1° de aanvraag van een kopie bedoeld in paragraaf 2 de Commissaris-generaal bereikt binnen twee werkdagen na het persoonlijk onderhoud, en

2° de opmerkingen de Commissaris-generaal bereiken binnen acht werkdagen na de betekening van de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud aan de verzoeker om internationale bescherming of aan zijn advocaat.

Als de cumulatieve voorwaarden bedoeld in het derde lid niet vervuld zijn, onderzoekt de Commissaris-generaal de meegedeelde opmerkingen op voorwaarde dat deze hem ten laatste de werkdag vóór het nemen van de beslissing betreffende het verzoek om internationale bescherming bereiken.

De verzoeker om internationale bescherming, wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud wanneer op de werkdag vóór het nemen van de beslissing in verband met het verzoek om internationale bescherming, geen enkele opmerking de Commissaris-generaal heeft bereikt. Als de opmerkingen die de Commissaris-generaal in voorkomend geval hebben bereikt, slechts betrekking hebben op een deel van de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud, wordt de verzoeker om internationale bescherming geacht in te stemmen met de rest van de inhoud van de notities.

§ 4. Wanneer de artikelen 57/6, § 2, 57/6, § 3, 57/6/1, § 1 of 57/6/4 worden toegepast, kan een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud worden betekend op hetzelfde ogenblik als de betekening van de beslissing in verband met het verzoek om internationale bescherming."

Artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet betreft een omzetting van artikel 17 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking).

Deze wetsbepaling voorziet voor het verkrijgen van de notities van het persoonlijk onderhoud in een welbepaalde procedure. Aldus dient een kopie van de notities schriftelijk en binnen de wettelijk bepaalde termijn te worden aangevraagd. Opmerkingen kunnen geformuleerd worden binnen een wettelijk voorziene termijn. Deze opmerkingen moeten gebeuren in de taal van de procedure. De commissaris-generaal anderzijds moet de eventueel geformuleerde opmerkingen onderzoeken indien is voldaan aan de cumulatieve voorwaarde inzake het aanvragen van de kopie van de notities en het overmaken van de geformuleerde opmerkingen. Aan het niet formuleren van opmerkingen over het geheel of een gedeelte van de kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud wordt tevens een vermoeden van instemming gekoppeld.

De procedure in artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet is bijgevolg niet vrijblijvend en bedoeld om de persoon die verzocht om internationale bescherming toe te laten zich ervan te vergewissen dat alle nuttige gegevens correct werden genoteerd alvorens een beslissing over zijn beschermingsverzoek wordt genomen.

Artikel 57/5quater, § 4 van de Vreemdelingenwet bepaalt dan weer dat in welbepaalde gevallen een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud kan worden betekend op hetzelfde ogenblik als de betekening van de beslissing in verband met het verzoek om internationale bescherming. Hieruit kan geenszins worden afgeleid dat de commissaris-generaal in het geval van een toepassing van deze procedures wordt vrijgesteld van de verplichting om een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud over te maken aan de verzoeker wanneer deze laatste of zijn advocaat hierom schriftelijk en binnen de wettelijke termijn heeft verzocht. Deze paragraaf doelt enkel op de mogelijkheid om in welbepaalde gevallen af te wijken van de termijn waarin de kopie van de notities moet worden overgemaakt aan de verzoeker of zijn advocaat en deze kopie pas (ten laatste) samen met de bestreden beslissing te betekenen.

De Raad verwijst dienaangaande nog naar de Memorie van Toelichting bij artikel 57/5quater, § 4 van de Vreemdelingenwet: *"Ten slotte bepaalt de vierde paragraaf dat zodra de artikelen 57/6, § 2, 57/6, § 3, 57/6/1, § 1 of 57/6/4 worden toegepast, een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud kan worden betekend op hetzelfde ogenblik als de betekening van de beslissing in verband met het verzoek om internationale bescherming, gezien deze procedures korte termijnen voorzien. Dit betekent logischerwijs dat men niet zal wachten op de opmerkingen van de verzoeker of van zijn advocaat om een beslissing in verband met het verzoek om internationale bescherming te nemen. De eventuele opmerkingen in verband met de overeenstemming van de notities met de inhoud van het persoonlijk onderhoud zullen worden onderzocht in het kader van de beroepsprocedure."* (Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp van 22 juni 2017, DOC 54 2548/001, p. 100).

Hieruit blijkt eveneens dat de aangevraagde kopie van de notities bij welbepaalde gevallen, in afwijking van de algemene regel, ten laatste samen met de bestreden beslissing kan worden betekend, gelet op de korte termijnen van deze procedures en met het oog op het nuttig voorbereiden van het beroep.

De Raad meent dat de omstandigheid dat de eventuele opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud zullen worden onderzocht in het kader van de beroepsprocedure, niet meebrengt dat het CGVS

een “extra” termijn krijgt om de notities mee te delen tot na de betekening van de bestreden beslissing of tot na het beëindigen van de beroepstermijn. In casu blijkt (zie infra) dat het niet respecteren van de wettelijk voorziene termijn heeft geleid tot een inperking van de rechten van de verdediging van verzoeker.

5.3. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het beschermingsverzoek van verzoeker werd onderzocht en behandeld in een versnelde grensprocedure op grond van de artikelen 57/6/1, § 1 en 57/6/4, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Zoals eerder aangehaald, gaf verzoekers advocaat tijdens het persoonlijk onderhoud duidelijk te kennen dat hij een kopie wenste te ontvangen van de notities van het persoonlijk onderhoud (NPO, p. 2).

In het kader van de versnelde grensprocedure mocht de verwerende partij, in toepassing van artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet, de aangevraagde kopie van de notities, in afwijking van de algemene regel, ten laatste samen met de bestreden beslissing betekenen.

5.4. Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt evenwel dat de verwerende partij noch vooraleer de bestreden beslissing werd genomen noch op het ogenblik van de betekening van de bestreden beslissing een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud aan verzoekers advocaat heeft overgemaakt.

Aldus heeft de verwerende partij verzaakt aan de verplichting die op haar rust overeenkomstig artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet.

Uit de stukken zoals gevoegd bij het voorliggende verzoekschrift en zoals opgenomen in het administratief dossier blijkt verder dat verzoekers advocaat het nodige heeft gedaan om verzoekers verdediging op een diligente wijze te behartigen en om alsnog een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud en een afschrift van het administratief dossier te verkrijgen.

Verzoekers advocaat werd op woensdag 12 februari 2025 aangesteld door het Bureau Juridische Bijstand. Hij heeft vervolgens op 12 februari 2025 een e-mail gericht aan de verwerende partij om een afschrift van het administratief dossier te verkrijgen. Op 13 februari 2025 heeft hij opnieuw een e-mail gestuurd en dit herhaalde hij nogmaals op 17 februari 2025, de laatste dag van de beroepstermijn, daar de bestreden beslissing op 6 februari 2025 aan verzoeker werd betekend.

Hoewel de verwerende partij op deze data duidelijk in kennis werd gesteld dat verzoekers advocaat dringend een kopie van het administratief dossier behoefde om zijn beroep te kunnen instellen bij de Raad en de advocaat al tijdens het persoonlijk onderhoud op 29 januari 2025 duidelijk te kennen gaf dat hij een kopie wenste te ontvangen van de notities van het persoonlijk onderhoud (NPO, p. 2), maakte de verwerende partij pas op 18 februari 2025 een kopie van stukken van het administratief dossier over aan verzoekers advocaat.

Zoals reeds vermeld, was 17 februari 2025 de laatste dag van de beroepstermijn van tien dagen en gebeurde het overmaken van stukken van het administratief dossier aldus buiten de beroepstermijn.

Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat de verwerende partij die het beschermingsverzoek van verzoeker in een versnelde grensprocedure heeft behandeld en onderzocht, kennis had van de korte beroepstermijn waarover verzoeker beschikte. Uit het administratief dossier noch uit de nota met opmerkingen kan blijken waarom de verwerende partij niet in staat was om de gevraagde notities van het persoonlijk onderhoud over te maken, ondanks de wettelijke verplichting daartoe. De verwerende partij was niet ter zitting aanwezig zodat zij hierover ook niet nader bevraagd kon worden.

Door op dergelijke wijze te handelen, heeft de verwerende partij het verzoeker en zijn advocaat onmogelijk gemaakt om tegen de bestreden beslissing op een gedegen en nuttige wijze een beroep in dienen bij de Raad, te meer omdat artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat de procedure voor de Raad schriftelijk is en de partijen en hun advocaat ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling mogen voordragen, maar geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan deze die in het verzoekschrift zijn uiteengezet.

De Raad kan dan ook niet anders dan vaststellen dat verzoeker tijdens de beroepstermijn in de onmogelijkheid was om onder meer de notities van zijn persoonlijk onderhoud te raadplegen in functie van het opstellen van zijn beroep tegen de bestreden beslissing.

5.5. Daargelaten artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet, maakt verzoekers advocaat met een mondeling betoog ter terechtzitting overigens voldoende aannemelijk dat verzoekers rechten, waaronder zijn rechten van verdediging, in casu geschonden werden. Er wordt door de advocaat in concreto aannemelijk gemaakt dat verzoeker door deze gang van zaken werd benadeeld en dat de procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Uit het betoog ter terechtzitting blijkt dat verzoeker en zijn advocaat, die pas na de beroepstermijn kennis kregen van het administratief dossier, inclusief de notities van het

persoonlijk onderhoud, andere elementen hadden kunnen aandragen dan diegene die in het verzoekschrift werden aangevoerd alsook opmerkingen over de notities van het persoonlijk onderhoud hadden kunnen maken. Bijgevolg wordt aannemelijk gemaakt dat verzoeker belemmerd was in de mogelijkheid om in het kader van zijn beroepsprocedure bij de Raad middelen aan te voeren tegen de bestreden beslissing.

In acht genomen wat voorafgaat, kleeft aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid die door de Raad niet kan worden hersteld.

5.6. Dat verzoeker en zijn advocaat nog de mogelijkheid hadden inzage te vragen in het administratief dossier op de zetel van het CGVS doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

Met de invoering van artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet heeft de wetgever immers een aparte en specifieke procedure voor het tijdig verkrijgen van een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud vooropgesteld, naast de reeds bestaande mogelijkheid om inzage te krijgen in het administratief dossier, zoals gewaarborgd door artikel 32 van de Grondwet en geregeld in de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur. In deze merkt de Raad op dat het Grondwettelijk Hof de vraag heeft gesteld “*of artikel 32 van de Grondwet te dezen van toepassing is*”, maar niet heeft beantwoord (GwH 25 februari 2021, nr. 23/2021, B.61.2).

Wat er ook van zij, de procedure van artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet wordt gekenmerkt door duidelijk omschreven termijnen, een mogelijkheid tot het formuleren van opmerkingen door de verzoeker in de taal van de procedure, een regeling in verband met het vermoeden van instemming en heeft tevens oog voor de mogelijkheid tot het nuttig voorbereiden van een effectief beroep door te voorzien dat de notities van het persoonlijk onderhoud in welbepaalde gevallen ten laatste samen met de bestreden beslissing kunnen worden betekend.

Er kan geen abstractie worden gemaakt van het gegeven dat in casu toepassing werd gemaakt van een versnelde grensprocedure, hetgeen op zich leidt tot een verkorte beroepstermijn die wordt opgelegd aan een verzoeker die tevens wordt vastgehouden met alle beperkingen die daarmee verband houden. De Raad meent dat gelet op de individuele omstandigheden eigen aan verzoekers zaak, zoals hierboven beschreven, en gelet op de specifieke procedure die de Europese en Belgische wetgever heeft voorzien voor het tijdig verkrijgen van een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud en het belang hiervan voor het voorbereiden van een effectief beroep, het niet redelijk is te stellen dat verzoekers advocaat het dossier maar moest inkijken op de zetel van het CGVS teneinde zijn verdediging voor het verstrijken van de beroepstermijn te kunnen voeren. Daar de verwerende partij niet tegemoet gekomen is aan haar verplichtingen die voortvloeien uit artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet, heeft zij, gelet op de individuele omstandigheden die verzoekers zaak kenmerken, het uitoefenen van de rechten van verdediging van verzoeker en het indienen van een effectief beroep uiterst moeilijk gemaakt.

5.7. Het gegeven dat de Raad een controle met volle rechtsmacht uitoefent, zodat hij kennis moet kunnen nemen van alle feitelijke en juridische elementen van de zaak, wat hem aldus in staat stelt over te gaan tot een evaluatie ex nunc van het verzoek (GwH 25 februari 2021, nr. 23/2021, B.64.2.), doet hieraan geen afbreuk. In deze moet immers ook rekening worden gehouden met het evenredigheidsbeginsel, zoals ook aangegeven in voormeld arrest van het Grondwettelijk Hof. Het komt de Raad in de specifieke omstandigheden van deze zaak niet redelijk voor om te verwachten dat de vastgestelde onregelmatigheid begaan door de verwerende partij waardoor de procedure een andere afloop had kunnen kennen, in het kader van een versnelde grensprocedure, gekenmerkt door een korte beroepstermijn, kan worden hersteld middels het beroep bij de Raad.

5.8. Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 6 februari 2025 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend vijfen-twintig door:

M. MAES TORRES LOREDO,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO